

La setena hora
Jaume Cela & Juli Palou
I Déu, on el situem?

El tema de l'educació religiosa no l'hem acabat de resoldre. Alumnes que avui estudien magisteris, és a dir, possibles futurs mestres (esperem-ho!) poden dubtar sobre si és compatible explicar el Big Bang i, alhora, entretenir-se amb la història d'Adam i Eva. Ells hi veuen una certa incompatibilitat o una flagrant contradicció. Apuntem que a alguns d'aquests estudiants els diuen ben poca cosa noms com Job i Esther. No, no ens posem les mans al cap per això, perquè si bé és cert que hi ha entre molts joves una ignorància manifesta en aquest camp del saber, no és menys cert que aquestes històries tampoc no les vam pair bé els que les estudiàvem i les havíem de considerar com a sagrades. A la ignorància s'hi arriba per molts camins, de vegades perquè no s'explica el que cal i de vegades perquè no hi ha l'explicació que cal.

Sigui quina sigui la nostra convicció religiosa, és tan necessari ensenyar el que sabem sobre l'evolució de l'espècie humana com les històries que connecten amb temes relacionats amb la humanització de l'espècie que s'anomena *humana*. La ciència té raons per explicar per quin motiu les coses són com són. Però aquestes raons esdevenen massa lleugeres quan es tracta de parlar d'una existència humana ara i aquí, presa per la incertesa de la vida i pel neguit de la mort. És llavors quan es recorre als grans mites, a aquests immensos dipòsits de sentit que parlen d'algun déu que no podem situar enlloc, perquè ell mateix és la situació.

Parlar del que vam heretar dels bonobos és tan necessari com reflexionar sobre el sentiment de nuesa que de sobte van sentir Adam i Eva (a qui, per cert, no podia veure ningú). Per créixer en aquest món necessitem el relat de la ciència i el del mite. Entre els dos relats no hi ha cap mena de contradicció, i això és el que hem d'ensenyar a les joves generacions. Entre els dos només hi ha la complexitat de la vida humana.

Jaume Cela és mestre i escriptor i Juli Palou és doctor en filosofia i educador

La cua de Quiró
Gregori Luri
Villar Palasí

Al debat de la llei general d'educació del 1970, José Solís Ruiz, *ministro secretario general del Movimiento*, va etzibar a Villar Palasí, ministre d'Educació: "*iMás deporte y menos latín!*" Villar Palasí, un home molt culte, que parlava dotze llengües, incloent-hi el valencià, que era la seva llengua materna, i tres dialectes xinesos, li va respondre, fent referència a la ciutat natal de Solís: "*Gracias al latín, los nacidos en Cabra se llaman egabrenses*". Un ministre així es mereixia alguna necrològica, però ha mort -el 7 de maig- envoltat de silenci.

Amb la llei general d'educació, l'última gran llei educativa que hem tingut, es va crear l'EGB, l'educació general bàsica obligatòria dels 6 als 14 anys. José Luis Villar Palasí era plenament conscient que una llei d'educació ambiciosa necessitava, si volia ser creïble, l'acompanyament d'una llei de finançament igualment ambiciosa. Però els ministres falangistes no es van mostrar partidaris de concedir recursos a una llei a la qual s'oposaven.

Amb la perspectiva que ens dona el temps hem de dir clarament que va ser una bona llei... però sense defensors. Gràcies a aquesta llei som el quart país que ho ha fet millor educativament en els últims 50 anys... El que passa és que també som el país que ho ha fet pitjor en els últims deu anys.

La llei general d'educació ens va situar al capdavant dels països desenvolupats pel que fa al ritme de millora del nivell educatiu de la població, però van decidir canviar-la per una altra llei, la Logse, que ens ha situat al capdavant dels països desenvolupats pel que fa al ritme d'empitjorament.

Gregorio Luri és doctor en filosofia i educador

Agermanar

Trobades per millorar l'anglès

XAVIER TEDÓ

FOTO: FUNDACIÓ PER A L'EDUCACIÓ

Aquest any els alumnes de 6è de l'Escola Sant Josep de Calassanç de Terrassa s'han mostrat més interessats que mai per aprendre anglès. Han estat els primers a participar en el programa d'agermanament entre escoles catalanes i angleses que La Granja - Fundació per a l'Educació ha impulsat aquesta primavera amb l'objectiu que practiquin l'anglès. Durant tres dies van conviure amb alumnes d'una escola de Liverpool que volien posar en pràctica els seus coneixements de castellà, a la granja escola que l'entitat té a Santa Maria de Palautordera. Es tracta d'un projecte que fa que els alumnes s'adonin que l'anglès els és útil per comunicar-se i els esperona a parlar-lo. Ho van constatar només trobar-se, quan van preparar una cançó en els dos idiomes

per ensenyar-la a l'altre grup i van veure que en castellà no s'hi podrien entendre. Bàsicament perquè les hores que fan en castellà els alumnes de la ciutat dels Beatles són moltes menys que les que fan d'anglès els alumnes catalans. Glenda Prados, professora d'anglès de l'escola egarenca, confessa que es pensaven "que se sentirien tímids, que preguntarien com es diu això o allò en anglès, però s'espavilaven". Un parell de mesos abans de trobar-se sí que li preguntaven com es deia una determinada expressió per poder-se comunicar millor.

El projecte arrenca un any abans de l'estada conjunta a la granja. Els alumnes dels dos centres s'escriuen cartes, postals de Nadal, xatejen i fan videoconferències per establir els primers contactes. "Tenen molt clar que necessiten l'anglès per parlar i que l'han d'aprendre", remarca Prados, i a les seves classes tota la tasca va encami-

nada a millorar l'expressivitat oral. El programa d'aprenentatge és de caràcter lúdic, amb activitats que van des de fer uns *muffins* o una coca fins a participar en una excavació arqueològica, competir en una pista americana o muntar una festa disco.

Guies de Barcelona

El dia que els alumnes catalans marxen cap a casa, cadascun prepara un regal per a la seva parella agermanada, pinten un mural amb dedicatòries personals i fan un simbòlic lliurament de diplomes. L'endemà, el retrobament es produeix a Barcelona, on els escolars del nostre país es converteixen en guies turístics i van explicant el que van veient en un recorregut pel Passeig de Gràcia que acaba a la zona del Maremàgnum amb un pícnic. "Un cop acabada l'estada, es van passar els correus electrònics i alguns encara mantenen el contacte", subratlla Prados, que afegeix que "a classe segueixen fent